Dissabte 3 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 4,35-41): Un dia, cap el tard, Jesús diu als deixebles: «Travessem a l'altra banda». I havent acomiadat la multitud, se l'enduen en la barca tal com era; i altres barques eren amb ell. I s'aixeca una gran tempesta de vent i les onades es ficaven en la barca, de tal manera que ja s'omplia la barca. I ell era a la popa, sobre un capçal, dormint; i el desperten i li diuen: «Mestre, ¿no et fa res que ens perdem?». I aixecant-se, increpa el vent i diu al mar: «Calla, emmudeix!». I el vent cessà, i es feu una gran bonança. I els digué: «Per què sou porucs? ¿Encara no teniu fe?». I temeren amb un gran temor, i es deien uns als altres: «Qui, doncs, és aquest, que fins el vent i el mar l'obeeixen?».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Per què sou porucs? ¿Encara no teniu fe?»

Mn. Joaquim FLURIACH i Domínguez
(St. Esteve de P., Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor renya els seus deixebles per la seva manca de fe: «Encara no teniu fe?» (Mc 4,40). Jesucrist ja havia donat prou mostres de ser l'Enviat i encara no creuen. No se n'adonen que, tenint amb ells el mateix Senyor, no cal témer res. Jesús fa un paral·lelisme clar entre "fe" i "valentia".

En un altre lloc de l'Evangeli, davant d'una situació en la qual els Apòstols dubten, es diu que encara no podien creure perquè no havien rebut l'Esperit Sant. Molta paciència li caldrà al Senyor per a seguir ensenyant als primers allò que ells mateixos ens mostraran després, i del que en seran ferms i valents testimonis.

Estaria molt bé que nosaltres també ens sentíssim "renyats". Amb més motiu encara!: hem rebut l'Esperit Sant que ens fa capaços d'entendre com realment el Senyor és amb nosaltres en el camí de la vida, si de debò busquem fer sempre la voluntat del Pare. Objectivament, no tenim cap motiu de covardia. Ell és l'únic Senyor de l'Univers, perquè «el vent i el mar l'obeeixen» (Mc 4,41), com afirmen admirats els deixebles.

Aleshores, què m'acovardeix? Són motius tan greus com per a posar en entredit el poder infinitament gran com és l'Amor que el Senyor ens té? Aquesta és la pregunta que els nostres germans màrtirs van

saber respondre, no ja amb paraules, sinó amb la seva pròpia vida. Com tants germans nostres que, amb la gràcia de Déu, diàriament fan de cada contradicció un pas més en el creixement de la fe i de l'esperança. Nosaltres, per què no? És que no sentim dins nostre el desig d'estimar el Senyor amb tot el pensament, amb totes les forces, amb tota l'ànima?

Un dels grans exemples de valentia i de fe, el tenim en Maria, Auxili dels cristians, Reina dels confessors. Al peu de la Creu va saber mantenir dempeus la llum de la fe... que es va fer esclatant el dia de la Resurrecció!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En l'oració feta degudament, es fonen les penes com la neu davant el sol» (Sant Joan Mª Vianney)

- «Els Apòstols no han de témer les amenaces: Crist —encara que silenciós— és a la barca i, per això mateix, mai s'ha enfonsat» (Benet XVI)

- «La referència primera i última d'aquesta catequesi serà sempre Jesucrist mateix, com a 'camí, veritat i vida' (Jn 14,6). Contemplant-lo en la fe, els cristians poden esperar que el Crist realitzi en ells les seves promeses, i que, estimant-lo amb l'amor amb què Ell els ha estimat siguin capaços de fer les obres que corresponen a la dignitat de la vida cristiana» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.698)